СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Р 110. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го ЧЕРВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 11, 1987 No. 110. VOL. XCIV.

ЕКЗЕКУТИВА УАКРАДИ РОЗГЛЯНУЛА СТАНОВИЩЕ УККА

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Р. Б.). — Відкинення представниками УККА пропозиції скликання Надзвичайного Конгресу Українців Америки для з'єднання української громади, створення однієї об'єднаної центральної репрезентації українців в ЗСА та вирішення багатьох інших важливих справ були предметом нарад Екзекутиви УАКРади, що відбулася тут, у приміщеннях УНСоюзу, 21-го травня 1987 року.

Про зустріч представників Безсторонніх Організацій, Української Американської Координаційної Ради і Українського Конгресового Комітету Америки широко звітували Євген Стахів і Роман Данилюк. На заклик Владики Василя Лостена така зустріч відбулася 30-го квітня цього року в приміщенях „Самопомочі" в Ню Йорку. З причини неприсутности Владики Лостена (мабуть якась важлива справа перешкодила Владиці), сходини вів д-р Степан Ворох. Присутні на зустрічі: від Безсторонніх Організацій — д-р С. Ворох, мгр І. Рожанковська, д-р Я. Падох, інж. І. Хамуляк і адв. Р. Гуглевич; від УАКРади — д-р І. Флис, Є. Стахів, Р. Данилюк і інж. В. Процик; від УККА — В. Мазур, І. Білинський, д-р А. Лозинський і д-р М. Снігурович.

Відносно зміни, чи радше повернення до первісної назви, представники УАКРади заявили, що, не зважаючи на таку пропозицію Конференції Безсторонніх Організацій, якщо б ця справа мала б бути перешкодою до скликання Надзвичайного Конгресу, її передати до вирішення Надзвичайному Конгресові як єдино компетентному чинникові у цій складній справі.

Євген Стахів запропонував створити Контактну комісію з представників Безсторонніх Організацій, УАКР і УККА, яка мала б підготовити скликання Всеукраїнського Конгресу, що мав би відбутися в часі відзначування 1000-ліття Християнства в Україні в 1988 році. Цю пропозицію речники УККА відкинули.

Мгр І. Рожанковська запропонувала створення Комітету з представників трьох сторін, завданням якого було б тимчасово порозумівaтися й спільно вирішувати важливі й наглі справи, зокрема тепер, у цей критичний час, в обличчі нападок різних ворожих груп на українців. Свою пропозицію мотивувала тим, що часто неуповноважені організації чи навіть окремі особи заступають загал української громади, і такі виступи спричинюють додаткові непорозуміння. Цю пропозицію Іванни Рожанковської піддержали представники Безсторонніх Організацій і УАКРади. Речники УККА цю пропозицію теж відкинули.

Була ще пропозиція подібна до попередньої інж. Володимира Процика, але теж зустрілася з таким же не успіхом.

Представники зустрічі рішили не видавати до преси спільного комунікату із цієї ще однієї невдалої зустрічі.

Члени Екзекутиви УАКРади, заслухавши звіт, висловили своє розчарування з приводу цієї ще однієї нев-

(Закінчення на стор. 3)

У ДРУГОМУ ДНІ НАРАД ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ПРИЙНЯВ ЗВІТИ І ОБГОВОРИВ СПРАВУ НОВОГО ВІДДІЛУ ПРОДАЖУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Союзівка. — Запити, відповіді і дискусія над звітами виповнили ранок другого дня нарад Головного Уряду Українського Народного Союзу у вівторок, 9-го червня 1987 року. На закінчення дискусії над звітами голова Контрольної Комісії Н. Олесницький поставив внесок прийняти звіти, що присутні і схвалили.

В часі дискусії порушено майже всі аспекти діяльности членів Головного Уряду і при цьому узгіднено деякі непорозуміння та їх всеціло вияснено.

Відтак д-р І. Флис зреферував ґенезу та теперішній стан новоствореного відділу продажу забезпечення. Як відомо, цей відділ рішено створити на 30-ій Звичайній Конвенції Українського Народного Союзу, що відбулася в Рочестері у 1982 році, а керівників відділу продажу забезпечення і організаційного у майбутньому не вибирати на Конвенціях, а анґажувати як урядовців.

Тепер, коли цю постанову введено у життя, д-р І. Флис у своєму вичерпному слові про відділ продажу забезпечення вияснив, що цей відділ працює паралельно із організаційним відділом і їхня праця себе взаємно доповнює. Він теж схарактеризував поодиноко кожного із досі заанґажованих членів відділу продажу забезпечення, починаючи від його теперішнього керівника Генрі Флойда, а відтак — продавців забезпечення Михайла Стецину, Миколу Бойка, Степана Богача і Рональда Ловрі.

Звітуванням д-р І. Флиса про ці справи закінчено наради Головного Уряду перед полуднем, у вівторок 9-го червня ц.р., а після полуденка члени ГУряду мали нагоду особисто запізнатися із Г. Флойдом, М. Стеценою, М. Бойком, як теж із координатором братської діяльности Андрієм Воробцем, коли усі вони прибули на Союзівку, щоб бути присутніми на нарадах і поінформувати про свою діяльність та пляни на найближче майбутнє.

Коротко промовляли А. Воробець, Г. Флойд, М. Стецина і М. Бойко, а відтак поодинокі члени ГУ ставили їм питання і висловлювали свої побажання до дальшої праці стосовного відділу.

Після закінчення цих справ увесь час до вечора присвячено обговоренню праці, стану і дальшої діяльности Комісії Оборони Української Спадщини, яка була створена перед двома роками в наслідок зростаючих нападів на українців у ЗСА, Канаді та в деяких інших країнах вільного світу.

Точний звіт про працю цієї комісії подав д-р І. Флис, а фінансовий звіт — Уляна Дячук. Як відомо, до Комісії входять усі члени Головного Екзекутивного Комітету УНС голова Контрольної Комісії Н. Олесницький та головні радні Е. Іваницв і Т. Шмагала. Ця комісія відбувала ряд нарад для плянування своєї праці та для її здійснення. Після звіту д-р І. Флиса і У. Дячук звітували ще коротко інші члени комісії, описуючи працю та завдання комісії. Усі вони дійшли до висновку, що працю саме такої комісії слід продовжити ще на один рік. Заслухавши цих детальних звідомлень, Головний Уряд рішив задержати комісію і доручити до кінця цього року найти приміщення для Бюра Українського Народного Союзу у Вашінгтоні, підшукати певну особу для праць комісії і Бюра у Вашінгтоні, як теж згідно із ранішою рекомендацією Контрольної Комісії, підшукати історика-науковця високого рівня для написання англійською мовою наукової праці про Україну і українців в часі Другої світової війни.

На закінчення нарад другого дня, чільний організатор УНС Василь Пастушок, ідучи слідами довголітньої традиції, вручив д-р І. Флисові дванадцять аплікацій нових членів.

У середу 10-го червня, ц.р., на порядку третього дня Річних нарад Головного Уряду УНС були звітування про Союзівку, про щоденник „Свобода" і тижневик „Український Тижневик". Відтак учасники, поділені на окремі комісії, будуть радити про поодинокі ділянки, охоплені цими комісіями.

Крім вичислених в попередньому числі нашого щоденника комісій, покликано ще до життя наступні:

Стипендійну комісію: І. Флис, М. Куропась, Г. Пашен, І. Геврик, В. Сохан, У. Дячук, В. Пастушок, Т. Шмагала і З. Снилик.

Комісію жіночих справ: А. Гарас, Г. Олек-Скотт, Т. Мороз, У. Дячук, Г. Пашен, М. Душник, А. Чопик і Г. Жеребняк.

Комісію молоді: Т. Шмагала, А. Дорошенко, Е. Іваницв, Н. Олесницький, М. Спольський, Т. Максимович і А. Хулолій.

Комісію культурних справ: І. Флис, М. Куропась, В. Сохан, У. Дячук, З. Снилик, Р. Галзевич, Я. Падох, Б. Гнатюк.

Комісію преси і публікації: І. Флис, В. Ділюк, З. Снилик, Р. Галзевич, Я. Падох і С. Куропась.

Комісію канадських справ: І. Флис, М. Куропась, В. Сохан, У. Дячук, І. Геврик, Н. Олесницький, В. Ділюк, Т. Мороз, Л. Філь і М. Спольський.

Комісію справ сеньйорів: С. Куропась, Я. Падох, Г. Жеребняк, А. Чопик, В. Запаранюк, М. Душник, Б. Гнатюк і А. Гарас.

Папа Іван Павло II відвідав Майданек

Прибуття Папи Івана Павла II в Майданек

Варшава. — Перебуваючи з офіційною візитою в Польщі, Папа Іван Павло II відвідав у вівторок, 9-го червня, колишній нацистський концентраційний табір Майданек недалеко Любліна, перетворений у музей-пам'ятник. 700 колишніх в'язнів концтабору спостерігали, як Папа склонив коліна перед круглим мавзолеєм, спорудженим поблизу крематорія, в якому нацисти знищили 360,000 осіб з 29 европейських країн.

Не менш як десять хвилин Святіший Отець клячав на колінах і молився, закривши лице руками. Потім він піднявся і тут же його привітала Ванда Оссовська — одна з небагатьох, хто пережив страхіття Майданека. Під час війни вона була старшиною зв'язку Армії Крайової. Фашисти схопили її і кинули в Майданек. Тут В. Оссовська керувала підпільним шпиталем для в'язнів концтабору. Іван Павло II притиснув голову Ванди до своїх грудей і поцілував її.

З Майданека Папа прибув у Люблінський католицький університет, який не підлягає світській (державній) владі, що є унікальним для країн совєтського бльоку. В цьому університеті професор Кароль Войтила викладав від 1954 до 1978 року, коли його вибрали Папою і він прийняв ім'я Іван Павло II.

Виступаючи перед вірними у Любліні, яких зібралося біля одного мільйона, Папа наводив слова покійного кардинала Стефана Вишинського з його споминів, написаних у в'язниці, а також закликав брати приклад з священика Єжи Попелюшка, вбитого агентами польської служби безпеки.

Покликуючись на опозиційні польському урядові джерела, пресове агентство ЮПІ передало, що власті продовжують кампанію переслідування вільнодумців у містах, які відвідує Папа.

Член нюйоркського стейтового сенату Томас Бартошевіч, американець польського походження, який перебуває в Польщі у зв'язку з візитою Івана Павла II, пише в газеті „Ню Йорк Пост", що лідери „Солідарности" висловлюють побоювання з приводу можливої угоди між урядом і Церквою. В розмові з Т. Бартошевічем активіст „Солідарности" Януш Онишкевіч сказав, що „польські керівники дістали від Церкви схвалення своєї економічної програми в обмін на обіцянку не утискати Церкву".

Пластуни Ню Йорку відбули Свято Весни

Юнаки 3-го куреня ім. Івана Мазепи із своїм впорядником пл. сен. В. Корнагою біля брами табору.

Ню Йорк (О.К.). — Традиційним пластовим звичаєм юнацтво пластової станиці в Ню Йорку відзначило в дні поминок 23-25-го травня 1987 року Свято Весни на пластовій оселі „Вовча Тропа".

Три дні пластове юнацтвок провело серед прегарної природи, підготовляючись практично до завдань Ювілейної пластової зустрічі, що відбудеться в серпні ц.р. у парках і заповідниках Канади.

Юнаки і юначки трьох куренів пластової станиці в Ню Йорку розтаборилися під шатрами, вперше цієї весни і, згідно з програмою мали заправу у їзді канойками, у стрілянні з лука, та інших спортових іграх, а в неділю відбули підготовану завчасно теренову гру і велику святочну ватру. На цій ватрі голова Головної Пластової Ради пл. сен. Петро Содоль перевів іменування скобами і вірлицею пл. розв. Ярему Бачинського, Юрія Слижа, Петра Содоля мол. і Тамари Тершаковець. Іменування відбулося виїмково урочисто в присутності батьків іменованих пластунів яких запрошено окремим листом на це свято.

В неділю учасники Свята Весни вислухали Служби Божої, яку відправив у каплиці пластової оселі о. Іван Кащак.

Спортові змагання з відбиванки закінчилися фіналами у понеділок і по полудні після зліквідування таборів юнацтво від'їхало додому.

У суботу вечором члени куреня УСП „Орден Хрестоносців", які переводили також спортові зайняття і велику ватру, підготовили для юнацтва оригінальну імпрезу, яка пройшла з великим успіхом. В їдальні юнацького табору вони збудували ярмаркові станки, в яких відбувалися різноманітні ігри, на зразок популярних т.зв. „карнавалів", що відбуваються літом по всіх містечках ЗСА. На закінчення проведено конкурс строїв, в якому найбільше оплесків отримав пл. скоб Тарас Ганкевич.

Харчування всіх учасників було у руках пл. сен. Соні Слободян і ст. пл. Меласі Соневицької, про всі споруди дбали члени упра-

(Закінчення на стор. 3)

У Ню Йорку відбулися загальні збори Українського Народного Дому

Ню Йорк (І.К.). — У неділю, 31-го травня ц.р., відбулися у відбудованому після пожежі Українському Народному Домі при 2-ій Авеню загальні збори його уділовців (шеровців). За статутом УНДому, загальні збори відбуваються щороку й вибирають одну третину нових членів Дирекції. Теперішня Дирекція складається з дев'яти осіб, членів різних ідеологічних середовищ. Збори відкив голова Дирекції Роман Данилюк, привітавши всіх приявних, які вщерть заповнили залю позаду ресторану; зокрема він висловив радість, що тут був також представник парохії св. Юра о. Лев, який і виголосив молитву, благаючи Господа, щоби ці збори перейшли на добро установи й всієї української громади в цій метрополії світу. Роман Данилюк поінформував у своєму звіті, що відбудовано вже всі поверхи за вийнятком найвищого, п'ятого, та що треба перебудувати вінду старого типу. Для додаткового ремонту треба затягнути ще позичку 150,000 дол., для чого треба рішення загальних зборів. Голова Дирекції підкреслив, що всі приміщення в УНДомі заповнені українськими установами або окремими українськими людьми. Він ствердив, що після збудування нової величавої церкви св. Юра на 7-ій вулиці — Український Народний Дім є найбільшою новою, відновленою після пожежі, будівлею. УНДім повинен служити українській громаді, тому Дирекція тільки в найгіршому випадку винаймала б велику, прегарно перебудовану залю, не-українцям, які зголошуються на винайм її. Дирекція УНДому апелює до української громади, щоби весілля, бенкети, і великі зібрання переводити у тій новій гарній поширеній залі УНДОму, згідно з гаслом „Свій до свого".

Секретар Василь Сосяк відчитав протокол минулорічних загальних зборів, що його прийнято без змін. Скарбник Іван Винник звітував про фінансовий стан УНДому, який представляється дуже добре.

УНДім сплатив уже частину затягненої у Кредитовій кооперативі позички, разом із відсотками, і після відбудови та винайму п'ятого поверху сподівається сплачувати борг ратами.

Переобрано одноголосно двох членів Дирекції — Василя Сосяка і Богдана Горляка, та вибрано за нового третього члена Дирекції Володимира Миськова. Справа додаткової позички 150.000 дол. спричинила трохи довшу дискусію. Ближчі пояснення, що їх давав заступник голови, колишній голова УНДому Евген Стахів, підтримав теж адвокат Зенон Масний, який має свою канцелярію на 2-му поверсі УНДому і відомий вже як дуже совісний професіонал.

Збори, з'ясувавши різні подробиці, пов'язані з потребою цієї нової, порівняльно невеликої позички, схвалили її одноголосно.

Голова Дирекції Роман Данилюк висловив радість, що між приявними уділовцями УНДому панує така згода, як і в самій Дирекції, члени якої працюють добровільно без заплати, і приймають всі рішення одноголосно. Учасників загальних зборів було 170 осіб, між ними представники різних наших установ і організацій. Після закриття загальних зборів приявні залишились при закусці, продовжуючи обмін думками.

З НАБЛИЖЕННЯМ ЛІТА на північносхідньому побережжі ЗСА відчувається брак рятувальної сторожі. У цьому сезоні буде брак рятувальних сторожів на пляжах, у таборах та басейнах, з огляду на це урядові чинники турбуються, що не буде достатньої опіки плавцями. Причина цієї недостачі — це відносно низькі платні та усвідомлення, що така праця вимагає великої відповідальности.

ВСЕСВІТНЯ КОНФЕРЕНЦІЯ МИРЯН У РИМІ

(УПСО). — Минулого року Папа Іван Павло II проголосив 1987 рік Роком Мирян. У зв'язку з тим у жовтні ц.р. відбудеться Папський Синод, присвячений проблемам і ролі мирян у Католицькій Церкві на протязі 20 років після Ватиканського Собору II-го.

Щоб засягнути опінії і порад мирян, Понтифікальна Рада у справах мирян скликала консультаційну конференцію, яка відбулася від 21-го до 25-го травня 1987 року в Римі.

Учасниками Конференції були представники мирянських організацій з усіх країн світу, за вийнятком країн совєтського бльоку, з яких були репрезентовані Польща (п'ять делеґатів) та Східня Німеччина (один єпископ). За старанням Блаженнішого Патріярха Мирослава-Івана, українських мирян в Україні та діяспорі репрезентував інж. Василь Колодчин, голова УПСО з Дітройту.

Учасники Конференції віком 25-70 років, з вищою освітою, тісно пов'язані зі своїми Церквами. Усіх було 204 делеґатів. Крім того частково брали участь в нарадах кардинали, архиєпископи, єпископи і священики — разом 31 особа, в тому числі також Митрополит Максим Германюк з Канади, який є членом Понтифікаційної Ради у справах мирян.

Головними темами Конференції були: виконувати місію Церкви через участь у динаміці історії, присутність у світі, — шукаючи Царства Небесного; покликання і місія мирян — апостольський динамізм і духовий зв'язок з Богом.

Представник українських мирян інж. Василь Колодчин у своїх виступах звертав увагу на переслідувану Церкву в Україні. Вказував на героїзм і посвяту мирян у Церкві в катакомбах; ставив їх як приклад справжнього християнського життя, гідного до наслідування. Крім цього інж. В. Колодчин нав'язував персональні зв'язки з делеґатами з різних країн світу, розповсюджував літературу про Церкву в Україні англійською французькою, еспанською, німецькою і португальською мовами. Його виступи так само й література викликала жваве зацікавлення проблемами української Церкви і народу серед делеґатів які репрезентували біля одного більйона католицьких мирян усього світу.

13 МОЛОДИХ МИСТЦІВ ВІДКРИЛИ В НЮ ЙОРКУ СПІЛЬНУ ВИСТАВКУ

Ню Йорк. — У неділю, 7-го червня ц.р., у галерії Об'єднання Мистців Українців при 2-ій авеню голова СУМА скульптор Михайло Черешньовський відкрив колективну виставку 13-ох молодих мистців. Участь у виставці, яка триватиме до 14-го червня ц.р., беруть за чергою, як названі в каталозі: Ярко Цігаш, Стефан Дяк Стефан Кузьма, Лариса Лавріненко, Ольга Марищук, Уляна Салевич - Гайдар, Христина Шмігель, Ільона Сочинська, Ореста Шепарович, Гілярій Володимир Зарицький, Оксана Цегельська, Аня Фаріон та Андрій Городиський.

На цій колективній виставці заступлені всі напрямки — від абстракту й безпредметности аж до реалізму, є теж експонати різного формату — від мініятюрок Оксани Цегельської до великої, на півстіни композиції Гілярія Зарицького. У каталозі англійською мовою подані найважливіші дані про кожного мистця й мисткиню, — на жаль, не подано назви всіх експонатів і під експонатами не подано чисел, яких нема теж у каталозі. Як видно з каталогу — але теж із виставлених експонатів — майже всі мистці і мисткині мають за собою фахову освіту і деякі з них брали участь чи то у збірних виставках чи виступали індивідуально. На відкритті обидві залі галерії вщерть виповнились гістьми.

Українське признання докторові Дж. Кларкові за Данила Шумука

Монтреаль (УІБ). — У зв'язку зі звільненням і приїздом Данила Шумука до Канади проф. Яр Рудницький висловив признання міністрові Дж. Кларкові „за його невтомну дипломатію" в цій справі, що увінчалася великим успіхом будучи одночасно „щасливою подією в українсько-канадському житті". При цій нагоді проф. Рудницький пригадав міністрові справу прав і пекучу потребу почати дипломатичні заходи в справі допущення вільної України, Білоруси й Балтицьких країн до Гельсінкського процесу, згідно з його виступом на Віденській конференції. 5-го листопада 1986 року лист проф. Рудницького, датований 12-го травня 1987 р., був пересланий до Оттави ще перед приїздом Д. Шумука до Канади 23-го травня 1987 року.

Відбудуться річні наради Союзу Католицьких Братств і Сестрицтв

Чикаго, Ілл. (Н.Н.). — Цьогорічні наради старшини та членських організацій Союзу Українських Католицьких Братств і Сестрицтв відбудуться на Союзівці, Кергонксон, Н. Й., у суботу, 20-го червня цього року. Наради розпічнуться о 1-ій годині дня в залі церкви св. Трійці в Кергонксоні і триватимуть до вечора. В програмі, крім звітів старшини та представників кожної членської організації, буде обговорюватися діяльність на 1987-88 роки, зокрема під кутом ювілейних обходів Тисячоліття Хрищення України. Особливо актуальною є справа видання „Історії братського руху на Україні" та відбуття наступного року п'ятого делегатського з'їзду Союзу.

Представники усіх членських організацій повинні обов'язково прибути на цю річну нараду. Старшина Союзу запрошує представників і тих братств і сестрицтв, що не є членами Союзу; вони можуть брати участь у нарадах у характері спостерігачів. Наступного дня, в неділю, 21-го червня, учасники нарад візьмуть участь в Архиєрейській Літургії та у відкритті пам'ятника пок. Блаженнішому Патріярхові Йосифові на Союзівці.

Про додаткові інформації про ці наради слід звертатися до д-ра В. Маркуся. Тел.: (312) 478-3587, а у справі влаштування і нічлігів — до С. Орловського тел.: (914) 255-1584.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи справді зміна на краще?

Про припинення заглушування авдицій „Голосу Америки" і продовжування радіопередач „Вільної Европи" і „Радіо Свободи" ми вже писали на цьому місці (див. „Свобода" з 6-го червня ц.р.) у тодішніх міркуваннях на цю тему висловлено здивування, чому властиво „Голос Америки" зазнав такої ласки і чому в неласці є ці дві інші американські радіостанції. Вияснює це на сторінках „Крищен Саєнс Монітор" один із членів Дирекції обох названих радіостанцій з осідком у Мюнхені, Бен Ваттенберґ. Він звертає увагу на те, що „Голос Америки" подає відомості тільки про Америку, а обидві радіостанції із Мюнхену передають вістки про Совєтський Союз. Тому — пише названий американський діяч — ув очах Михаїла Ґорбачова, який заповів реформи по лінії „відкритого суспільства", по-російськи „ґласність", ті вістки з Америки про Америку нешкідливі совєтському режимові. Зате вістки про Совєтський Союз, що їх промовчує совєтська преса і промовчують совєтські радіостанції — ламають одну з найбільш совєтському режимові прикметну рису — засекречення — і Ґорбачов не може на це дозволити. Совєтська державна верхівка знає, що в Совєтському Союзі розмірно мало осіб слухають передачі „Голосу Америки", зате масово слухають передачі „Вільної Европи" та „Радіо Свобода".

Бен Ваттенберґ називає конкретно, яку політику ведуть ці дві радіостанції, де він є одним із директорів. Вони передають до Совєтського Союзу перепачковані на Захід твори дисидентів. Вони виловлюють із совєтської преси вістки і натяки про економічну кризу в СССР, про страйки, про пияцтво, яке продовжується всупереч офіційній боротьбі, про хабарництво, без якого не можна поладнати в СССР ніякої справи. А такого „відкритого суспільства" Ґорбачов не хоче. Він деклямує про своє миролюбство, він покликається на свої пропозиції припинити перегони у зброєнні між ЗСА і СССР, але одночасно совєтські бойові літаки бомбардують бараки втікачів із Афганістану на території сусіднього Пакістану. Стрижнем комуністичного режиму в СССР є атеїзм. Ще жовтнева революція у 1917 році проголосила догму, що „релігія — це опіюм народу".

З усіх сателітських комуністичних країн Церква залишилась надалі потугою у Польщі, — у менших розмірах, а все ж поважна зміна державної влади супроти Церкви прийшла на Мадярщині і тому Америка звернула Мадярщині історичну корону святого Степана, вивезену чи пак перепачковану до Америки за Другої світової війни. Всі три американські радіовисильні присвячують чимало уваги релігійним справам, — „Голос Америки" передає інколи Богослужби з українських церков в Америці (з церкви св. Юра в Ню Йорку) у найбільші в році свята. Але обидві радіовисильні у Мюнхені — за словами Ваттенберґа — заступають громадянам в СССР церкви чи синагоги.

Різні „пісніки" у вільному світі, включно з Америкою, захоплюються Михаїлом Ґорбачовим, який — в їхньому переконанні — створив нову еру у внутрішніх відносинах в СССР та в закордонній ситуації, конкретно, в ділянці припинення перегонів у зброєнні. Але є реальні критерії, наскільки деклямації Ґорбачова поважні і наскільки є тільки зміненою формою забріханої тактики. СССР за Ґорбачова не вивів своїх військ із Афганістану. Совєтський ґрадоначальник у Варшаві генерал Ярузельський не привернув леґального стану робітничій організації „Солідарність". Совєтське судочинство далі користується психіятрією у переслідуванні політичних опонентів. Звільнивши Андрея Сахарова, звільнено тільки мінімальне число різнонаціональних політв'язнів — після смерти Катрусі Зарицької Юрій Шухевич далі є неначе символом підсовєтської дійсности. За Нікіти Хрущова, який розвінчав Сталіна, прийшла була деяка відлига. І тепер здавалося б зміна на краще — однак велике питання чи ця зміна буде довготривала.

ЗА ПЕВНИХ УМОВ деякі люди здатні передбачати землетрус — до такого висновку прийшли болгарські вчені. Часом абсолютно здорові люди за кілька годин до землетрусу відчувають страх, кволість, декого болить голова, іноді свище у вухах, припухає язик. Причиною таких явищ, як вважають болгарські вчені, є вплив на людський організм інфразвуків або інших аномалій в геомагнетичному полі.

Володимир Я-ів

РЕФОРМИ І „ҐЛАСНІСТЬ" В НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІКАХ СССР

I.

Здавалося, що реформи і „гласність" М. Ґорбачова обов'язково перепровадять у всіх національних республіках СССР, хоч деякі політики-совєтознавці сподівалися, що імперіялізм і шовінізм російських інтелектуалів ставитиме опір перепровадженню деяких реформ, які; на їхню думку, були б шкідливі своїми наслідками імперії. Треба ствердити, що на такі виступи російських інтелектуалів проти впровадження реформ у національних республіках на культурному, релігійному і суспільно-громадському відтинках не треба було довго чекати.

М. Ґорбачов із своєю „гласністю" і реформами почав обговорювати проблеми, які в житті його соціялістичної країни займають передові місця. Найважливішою і заразом найважчою проблемою до розв'язання була і є перманентна господарська криза, що її М. Ґорбачов думає розв'язати своїми запляновами реформами. Він кожного місяця обговорює проблеми, які стосуються до господарської кризи, до опізнення у своїх осягах в технології, до соціяльної нерівности, до проблеми молоді, алькоголізму, наркотиків і проституції. Усі ці важливі проблеми порушило в квітні 1985 року партійне керівництво, яке опісля обговорювали народи СССР з респектом до нових реформ.

Треба ствердити, що російські інтелектуали своїми публікаціями в московській „Правді" створюють ненависть між народами СССР, яка може привести до непередбачених наслідків, а в першу чергу вороже наставлення народів національних республік до російського народу, як поневолюча колишніх вільних самостійних народів. Російський імперіялізм відомий вільним народам як такий, що нищить фізично і духово поневолені ним народи, якщо цього вимагають інтереси совєтської імперії і тому можна передбачити глибокий конфлікт між російським пануючим народом,а поневоленими народами національних республік. Московське Політбюро від самого початку створення СССР було шовіністично наставлене до національних республік СССР і далі нищить культурні надбання, як теж перепроваджує русифікацію окупованих країн, щоб осягнути свою ціль, створити один „радянський народ", заплянований ще попередниками М. Ґорбачова.

Наслідки національної політики шовіністичного московського керівництва, ми бачили в протестах студентів національної республіки Казахстану в Альма-Ата в 1986 році, які протестували проти назначення на пост першого секретаря у Казахстані росіянина в їхній національній республіці. Ці політичного зарактеру рухи в національних республіках переконали московське Політбюро, що в національній політиці треба користуватися новими методами, щоб отримати позитивні наслідки, які виходили б в користь імперії. Причини зміни політики до національних республік були зумовлені браком партійної дисципліни, корупції у партійних організаціях і державних управліннях. Важливою проблемою є також організування кадрів, які були б беззастережно віддані партії і імперії.

Треба пригадати, що ці всі проблеми були обговорювані на 27-конгресі комуністичної партії в січні 1986 році, на якому Єґор Ліґачов друга особа в Політбюрі і правдоподібно ініціятор нової політики, яка мала б бути впроваджена в життя в національних республіках проголосив виміну кадрами, яку започатковано в Казахстані, як також можна зауважити недовір'я керівництва партійного до місцевих кадрів національних республік. У цьому році совєтське Політбюро зробило кілька рішальних кроків, які вказують напрямні їхньої політики у взаєминах до національних республік. У московській „Правді" в лютому появилася стаття Інституту Етнології в Москві Юрія Бромлі, в якій автор, на підставі статистичних даних, оскаржує неслов'янські національні республіки. Він звинувачує їх в цьому, що вони дають замало робочої сили для індустрії, що в їх республіках є високий відсоток безробіття та що члени їхньої спільноти — маххомедани відмовляються працювати в Сибірі, де відчувається хронічний брак робочих рук до праці. Автор статті Ю. Бромлі нападає на азійські й інші народи національних республік також за брак знання російської мови, стверджуючи при тому, що ці народи є більше зацікавлені своїми культурними традиціями, а найважливіше, на думку автора, є зависокий стандарт життя в їхніх національних республіках, який спричинює байдужність до справ зв'язаних з інтересами держави.

Закінчення буде.

Макар Дуда

Від літери до мови

Не думав знов зустрінутися з відомим нам Іваном. Чутка була, що він злякався „ґласности" і десь затаївся. А це бачу, — їде Хрещатиком, ніби нічого не сталося. Не встиг йому слова сказати, а він уже відповів:

— Як завжди, на передовій, активіст перебудови революційного характеру. Відступати нікуди. Час вимагає. Оце їду з засідання правління спілки письменників. Вирішили не бути ґевалами, не ловити гав, а бити на ґвалт.

Я не цілком утямив, про що мова, і, мене наче ґедзь укусив, зацікавився:

— Які ж ґарантії?

— Бачу, — докірливо похитав головою передовик Іван, — ви й досі не зрозуміли конечної потреби перебудови. Ви вживаєте Білодідівську термінологію, коли ми вже вирішили дотримуватися Голоскевича. Ви й далі виступаєте проти літери Ґ! Ви стоїте на плятформі застійних елементів! І вам так чи інакше доведеться ґиґнути!

Я ошелешено замовк, а він далі вів:

— А як ви, вельмишановний мовознавець, тепер напишете прізвище сучасного реформатора? На Г чи на Ґ?

Мовчу, бо справді поклав мене Іван на обидві лопатки.

А він далі втолковує:

— Ми переконалися, що літера Ґ перестала роз'єднувати нас з нашим старшим братом і думаємо взяти її для ґрунтовного зміцнення єдности двох народів. До речі, ця єдність була центральним питанням на засіданні секретаріяту правління спілки письменників СССР.

— Так ти вже, — в захопленні вигукнув я, — і в Москві своя людина!

— Абсолютно. Цікавитесь, про що йшла мова там?

— Напевне, про становище української літератури? — підказую.

— Певна річ, там виступали письменники з України, — Коротич і Сердюк.

— Які ж ухвали?

— Якнайактивніше вирішити важливу проблему...

— Безправного становища українських письменників? — намагаюся підтакнути Іванові, але він веде далі:

— ...проблему російських письменників, які по інших республіках друкуються з великими труднощами в місцевих та центральних неросійських видавництвах.

— Бідолашний „русский народ"! — вигукую. — Доки він так страждатиме від інородців?! Що ми вже не робимо в угоду нашому „братові", а він усе незадоволений. На кожному кроці пригнічуємо його...

— От ви знову, — перебиває мене пильно-мобілізований Іван, — неточно вимовляєте слова. Що ви хотіли сказати: гніт чи ґніт? Пригнічуєте чи приґнічуєте?

Тут уже я не витримую і за Голоскевичем починаю ґвалтовно ґедзитися:

— Та вже так пригнічували та заґвинчували, що врешті дійшло до того, що дехто ладен відмовитися не тільки від того Ґ, але й від рідної мови, щоб підключитися до зміцнення славетної інтернаціоналізації. Усвідомили безперспективність своєї мови і зважилися перейти на мову тих, чиї твори друкуються „з великими труднощами в місцевих видавництвах". Мовляв, іду на жертви, на страждання, але хочу писати мовою перспективних братів.

Так напевне казала одна авторка, ім'я якої не варто було б і назвати, проте слід нагадати шлях зрадництва: літераторка з Чернівців Тамара Севернюк з 1977 року видала чотири збірки поезій українською мовою, а через десять років усвідомила страшну помилку і написала чергову книжку російською мовою під назвою „Озарение августом".

Що саме осяяло її в серпні, невідомо, але пояснення такого вчинку слід шукати в інших місцях.

Іван уважно вислухав мене і погодився:

— Серпень тут ні до чого. Осяяння для поетеси могло прийти або в січні, або в квітні. Саме тоді відбулися чергові пленуми ЦК партії.

Юрій Р. Рибак

ІНЖЕНЕР — АНТРЕПРЕНЕР

Антрепренер — це особа, яка отримує винагороду у виді зиску, що є вислідом продуктивного кермування і організації фірми. Слово „Entre Preneur" стало дуже популярним у ЗСА, бо американці прямо залюбились у французькому слові та прийняли його повністю. У ділянці теоретичного випрацювання поняття антрепренера відзначився Джозеф Шумпетер, професор економії у Відні та Гарварді. В своїй праці з 1972 року п. з. „Теорія економічного розвою" він вважає антрепренера як новатора. У своїй пізнішій праці: „Капіталізм, соціялізм і демократія" накреслює точніше завдання і обсяг праці новатора таких ділянок як : ведення нових досі невідомих підприємств, продукція нового товару, реорганізація індустрії, відкриття нових ринків збуту, розвій нових джерел подачі і використання технологічних винаходів.

Стільки теорії, а де практика?... Очевидно, що нас українців цікавить наше довкілля, бо знаємо, що існують купці, чуємо час від часу, що хтось доробився першого мільйона, ну і слідкуємо за працею Товариства Українських Інженерів Америки. І якраз його відділ у Філядельфії, 30-го травня ц. р., у приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру влаштував ширші сходини на тему „Інженер — антрепренер", де була нагода почути від трьох учасників про їхні зусилля і успіхи. Це була теж нагода для присутніх переконатись, що маємо здібні одиниці, які не ховають голову у пісок і не задовольняються запевненим заробітком, а стараються, якщо уможливлять їм це обставини протиснути свої „я" і тим робом заспокоїти свою жадобу навіть коштом початкових фінансових скрут. І коли антрепренером не конче мусить бути людина з інженерським образуванням, то в цьому випадку це було рушійною силою.

Третьої ґенерації канадієць, українського походження Кен Гладун, що переселився до ЗСА та живе у Нарберті (передмістя Філядельфії) заснував у 1983 році свою фірму Омеґа Конвершен Інк. По студіях у Канаді та Англії став спеціялістом у будові печей для перетоплювання скла, де мав успіхи, однак перейнявся ідеєю розв'язки занечищення довкілля відпадками, що можуть приміненням відповідної технології не тільки втримати довкілля чистим, але і відповідною тепляно-окисневою технологією дати продукти практичного примінення. І коли проблема технічної розв'язки залежала від його винахідливости і фахового знання, справа фінансування вимагала великої осторожности, бо часто ті, що дають гроші можуть використати винахідника. Тому саме, на думку К. Гладуна, в цій ділянці треба бути осторожним. Сьогодні він проєктує спалювачі відпадків. Наприклад, місто Філядельфія збирає денно 6,000 тонн відпадків і сміття, що коштує понад півмільйона долярів. Ці кошти можна б зредукувати до половини, якщо б місто прийняло проєкт К. Гладуна. Між іншим писання і приготування пропозицій є однією із найважливіших ділянок праці, бо це є проєкти вартости мільйонів долярів і тісно пов'язуються з вимогами законодавства. Омеґа Конвершен уже має два завершення у ЗСА і будує у Гюстоні, Тексас, спалювач для шпитальних відпадків. Він теж опрацьовує новий проєкт для Австралії враз з Миколою Добротвором, власником Фірми Філден Петролеум Девелопмент у Карлтоні, Вікторія.

Можна б сказати, що вроджений новатор та винахідник із багатьма патентами, головно з ділянки технології фотографії — це Роман Кузик, що має фірму Фото-Терм у Трентоні, Н. Дж. Він не пішов слідами свого батька, відомого інженера будівельника, а знайшов своє зацікавлення у електроніці, що її можна приміновати, — як сам він пояснював, — до всього. Не легко приходилось стати власним шефом, а в зреалізуванні плянів надзвичайно допоміжною стала його дружина Наталія, яка для здобуття фінансів пішла до праці. Нині вона провадить цілу адміністрацію, бо її чоловік, Роман, постійно зайнятий винаходом „чогось нового" з практичним приміненням. Тому теж він слідкує за ринком і знаходить місце на свої продукти у спеціяльно зацікавленій групі людей. Масова продукція — це не для нього, бо тут легко можна зустрінутись із конкуренцією. Р. Кузик має успіхи, бо йому вдалося наладнати зв'язки з фірмами, які перейняли розпродаж його виробів. Між іншим його апарати стали популярними у шпиталях, бо вони вможливлюють відмороження плязми потрібної при операціях. Він вважає, що зовнішня поява фірми дуже важна, наприклад, листовий папір, торговельна марка, постійна реклама, участь у торговельних виставах тощо. Продає свої вироби до Европи і навіть Японії, а японці часто відвідують його фабрику. Із власного досвіду вважає, що коледжі не підготовляють інженерів до бизнесу, а сам шукає за українськими фахівцями, щоб нав'язати з ними обмін думок та інформації.

Роман Волчук, — це ветеран-антрепренер із 30-літньою практикою. Сьогодні він є партнером Вейдлінгер ассошіейшен — консалтінґ інджінірс у Ню Йорку. Як координатор сходин з'ясував головні погляди попередників і звернув увагу на це, що признанням за історичні зміни в економічному житті належаться інженерській професії, яка осягнула технологічні успіхи.

Сходини залишили враження, що наші інженери — це не тільки люди, які перебирають риск для осягнення зиску, але теж належить до цієї групи творців, як композитори, малярі чи письменники, що знаходять спокій тільки тоді, коли їхній задум перейде з життя...

У БАНҐЛЯДЕШІ, ПІСЛЯ катастрофи на чорнобильській нуклеарній енерґетичній станції говорили: „О, наша країна відділена від Чорнобиля шістьма морями і 13-ма ріками", тому нам немає чого боятися. Але минулого тижня банґлядешці пригадали собі Чорнобиль, коли в країні рознеслися чутки про затроєне спорошковане молоко, привезене до Банґлядешу з Польщі. Урядова комісія почала перевіряти імпортоване молоко, а населення, почувши про радіяцію, взагалі відмовилось від всякого спорошкованого молока, навіть, якщо цей продукт був привезений із ЗСА, Канади чи Австралії. Нітай Чандра Гош, яка веде мале підприємство, заявила кореспондентові „Ню Йорк Таймсу", що „ніхто тепер не вірить урядовим запевненням, що велика частина молока не є затруєна і тому його можна споживати".

ПІСЛЯ СЕМИГОДИННИХ дискусій нижня палата арґентинського парляменту прийняла резолюцію про припинення судових переслідувань молодших і середніх старшин. За цю резолюцію було подано 125 голосів, проти — 54. Раніше подібну резолюцію схвалила верхня палата. Очікують, що президент Рауль Альфонсін у найближчі дні підпише її, надавши цим самим сили закону. Амнестія стосується всіх старшин, чин яких нижчий підполковника. Амнестія означає, що судові переслідування військових, яких обвинувачують в незаконних арештах, тортуруванні та інших злочинах щодо громадян країни, будуть припинені.

Володимир Жила

ВІДДАВ СВОЄ ЗНАННЯ УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

(до 85-річчя життя і 60-річчя літературної діяльности Григорія Костюка)

II.

Стаття в цілому має ознаки доброї естетичної аналізи образотворчих засобів творчости Винниченка в пошуках цінних і корисних фактів необхідних нашому дослідникові для обґрунтування його висновків. А висновки дуже прості: „Не сили, не могутности, не панування, не розкошування, а щастя" треба людям (стор55). „Це Винниченкова заповітна ідея, — пише Костюк. Для неї він жив. За неї з юнацьких років боровся, сидів у тюрмах, жив нелеґально, тікав на еміґрацію і знову, ризикуючи життям, переходив кордон. З її ім'ям ставав на чоло революції й відновленої української держави 1917 року. З вірою в неї творив свої філософські концепції, нові утопійні теорії, шукав, гірко помилявся, каявся, знову шукав і часто напівголодний працював, працював до останнього віддиху, всіма відкинений і забутий" (стор. 55). Чи ж можна від такого письменника відцуратись, „чіпляючись за неґативи, роздмухуючи їх, висвітлюючи викривлено, подаючи силу вигадок і неправди" (стор 32). Так діють неґатори Винниченка в росіянні, твердить Костюк і ті, що мають владу в Україні. Початок і кінець цієї статті нерозривно зв'язані з собою і саме тут захована сила її дії, що постійно доповнюється і оновлюється повсякчасною турботою: „А як без Винниченка бути з історією української літератури!?"

Здається, найвище в літературознавчому розумінні піднісся наш автор у статті „Микола Хвильовий". У ній він розглянув життєвий шлях письменника в тісному зв'язку з дійсністю, суспільно-політичним життям та ідеями епохи. Широко обміркував його творчий доробок, поглянувши на нього під кутом зору зростання авторитету й таланту письменника як принципового новатора. „В літературу, — пише Костюк, — прийшов новий духово суверенний письменник. І сучасники його прийняли це бездискусійно, як факт сам собою зрозумілий" (стор 79). Для зручности аналізи й глибшого вгляду, Костюк поділив всю прозову творчість Хвильового на три періоди (перший період 1921-24, другий період 1925-30, третій період 1931-33).

Вінцем творчих шукань великого письменника був другий період. Зберігши революційний темперамент і свою новаторську природу, Хвильовий своєю творчістю започаткував велике відродження української літератури. Його твори цього періоду, не зважаючи на жанр, звучать свіжо. У них помічаємо глибокі ідеї, любов, віру, шукання, а наприкінці цього періоду — невдачі, розчарування і ненависть. Великого значення набрала тоді літературна дискусія (1925-28), яка в своїх початках, до речі, мала літературні ознаки. В неї, як пише Костюк, — „втягнулися спочатку майже всі видатні літератори, а згодом, коли дискусія перейшла в гостро політичну проблематику, до слова прийшли історики, економісти, філософи і нарешті провідні партійні діячі України та СССР включно з Сталіном" (стор.95).

Але й це не злякало Хвильового, він став ще більш невгамовним і з-під його пера вийшов цілий ряд памфлетів, що надали літературній дискусії сильного національно-політичного й культурного значення. Тут, дотримуючись принципу історизму, Костюк з математичною точністю по пунктам з'ясовує проблеми й ідеї дискусії, які Хвильовий поставив перед українською спільнотою. У своє дослідження він включає фон історичних подій, щоб краще розкрити суть дискусії і показати її значення для розвитку українського народу. Його одинадцять пунктів охоплюють цілісність справи. А найважливіше тут те, що, здається, вперше підмітив Костюк, а саме факт, що „М. Хвильовий завжди і всюди в своїх памфлетах виступав з позиції українського державника. Увесь свій полемічний арсенал він розбудовував, виходячи із специфічних умов української господарчої системи як державної основи" (стор. 96; підкреслення наше).

Ще трагічніше звучить третій період творчости. „Наближалося щось гірше, — пише Костюк, — ніж героїчне терпіння. Це був уже шлях на Голгофу. Не знаю, чи М. Хвильовий у час ліквідації ПРОЛІТФРОНТ-у ясно усвідомлював уже, куди котиться його особиста зоря. Але доля його однодумців, доля більших і менших талантів, що їх об'єднував ПРОЛІТФРОНТ, його доглибинно хвилювала" (стор. 111). В додаток він сильно переживав долю українського села — „голод і масове нищення селянства і, як пише наш автор: „Відповідальність за ці злочини письменник поклав на ЦК партії". А в своєму передсмертному листі ще „кинув гостре обвинувачення проводові партії в зраді ідей революції, в переродженні, в потуранні російському націоналізмові й нищенні елементарних культурних і господарчих прав українського народу" (стор. 120).

З великим захопленням пише наш автор в цій статті й в інших про романтику вітаїзму (активний романтизм). Основником, першим теоретиком і пропаґандистом цього нового всеохопленого стилю доби був Микола Хвильовий. Він висунув ідею романтики вітаїзму в своїх памфлетах і навколо цього зчинилася велика полеміка, його супротивники назвали її ідеалістичним напрямом і антимарксистським. Близько п'ять років Хвильовий і його однодумці плекали цю ідею стилю, створивши навколо неї, як пише Костюк: „справді великий відродженський творчий спалах". Але в криваві 30-ті рокицей спалах разом з його носіями знищено й романтику вітаїзму оголошено поза законом. Григорій Костюк правий, пишучи, що українська еміґраційна історико-літературна критика романтикою вітаїзму не поцікавилася, не звернула на неї потрібної уваги і так прецікавий наш новий літературний стиль пропав безслідно.

Стаття в цілому написана потужно й повчально з всіма вимогами культури дослідницької праці й то, починаючи з проблем, ідей, композиції праці й, кінчаючи мовою та іншими допоміжними елементами.

(Продовження буде)

Пластуни...

(Закінчення зі стор. 1)

Юначки 2-го куреня ім. Лесі Українки вправляють впоряд

ви оселі з головою ст.пл. Олегом Мачаєм на чолі.

В неділю учасники Свята Весни мали нагоду спробувати власні сили у куховаренні підготовляючи собі полуденок на вогні.

Усі три дні таборування пройшли вдало під проводом станичної Пластової Станиці в Ню Йорку пл.сен. Юрія Савицького, як коменданта і ст. пл. Аскольда Хемича — бунчужного, зв'язкових усіх юнацьких куренів та членів куренів старшого пластунства „Орден Хрестоносців" і „Лісові Чорти", які зайнялися підготовою і проведенням програми.

Свято Весни 1987 року — це перший крок для підготови молоді до трудів ЮМПЗустрічі, на яку юнацтво пластової станиці в Ню Йорку зголосилося у 50 відсотках.

Екзекутива...

(Закінчення зі стор. 1)

далої зустрічі, з причини неуступливости представників УККА, і тривогу за дальший хід справи.

У висліді пожвавленої дискусії, ствeрджено, що УАКРада, яка в минулому обстоювала принцип і потребу єдиної центральної репрезентації і за це діло змагалася від років, стоїть і тепер на тому самому становищі і вважає, що для добра справи всієї української спільноти скликання Надзвичайного Конґресу українців Америки у цей важливий час є наказом хвилі. Відволікати цю справу — це значить діяти собі на шкоду.

Скарбник Р. Данилюк звітував, що членські вкладки і датки на діяльність УАКРади і СКВУ надходять більше, ніж минулими роками. Приблизно 20 відсотків є нових платників. Помітним є зріст жертводавців на СКВУ через УАКРаду. Число в 1986 році в порівнянні із 1985 роком збільшилося на 30-35 відсотків. Додатковий список жертводавців на УАКР і СКВУ появиться незабаром у „Свободі".

Згідно з рішенням Екзекутиви УАКР, гроші, які були зібрані на Фонд проти знеславлювання українців, будуть передані до Ради Української Спадщини. Цей звіт доповнив д-р І.Флис і заявив, що бюджет СКВУ виносить річно 300.000 дол. З того Америка дає 48 відсотків, а решту — Канада й інші. УАКРада вплатила цього року понад 48.000 дол., що є на 18.000 долярів більше, ніж вплатив УККА.

Секретар Б. Скорупська репрезентувала УАКРаду в Бавнд Бруку 26-го квітня ц.р. на урочистостях для вшанування жертв у річницю трагедії в Чорнобилі. Зібрала 3 листи підписів в обороні Йосифа Терелі, відомого оборонця Української Католицької Церкви в Україні, у справі дозволу родині Терелі виїхати на Захід, і скерувала ці листи до Державного секретаря Дж. Шулца ще напередодні його виїзду в квітні ц.р. до Совєтського Союзу. Будучи на пленарному засіданні ЗУАДК, коротко інформувала Бронислава Скорупська про працю і фінансовий стан З'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету.

Голова УКК-УГ Метрополії Філядельфії, Відділ УАКРади,інж. М. Нич поінформував, що їхній Відділ входить до Комітету для відзначування 200-ліття Конституції в ЗСА. У зв'язку з цим він просить приділити їм 20 відсотків із членських вкладок з їхнього терену, з уваги на те, що вони мають тепер великі витрати у зв'язку із підготовкою до цих загальноамериканських святкувань. Зворот 20 відсотків із членських вкладок признано для відділу в Філядельфії на цей рік. Цей звіт доповнив інж. Ю. Іхтіяров.

Д-р Богдан Шебунчак подав відомості про 21-шу Пленарну сесію Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців та наради директорів „Фрідом Федерейшин" у Вашінґтоні, Д.К., де в останньому часі д-р Б. Шебунчак був головою Ради Директорів. Цим разом вибрано на голову поляка, який ставиться до нас прихильно і є в дружніх відносинах з д-ром Шебунчаком. Накреслено там плян праці і бюджет. Під час згаданого засідання член кожної національности своєю рідною мовою передав на радіохвилях привітання до своєї країни. Д-р Шебунчак зробив це від української спільноти і від УАКРади. Після засідання була зустріч у Білому Домі, в столиці країни.

Звернено увагу на те, що у звіті СКВУ з Віденської конференції, що його підготовив секретар М. Барабаш, пропущено участь УАКРади у цій Конференції. Д-р Шебунчак має полагодити цю справу, щоб направити помилку.

Д-р Роман Барановський, секретар УАКРади, прочитав деякі листи, що наспіли зокрема від управи Відділу в Норт Порті, Фльорида, із зауваженнями щодо діяльности Екзекутиви,і від Капелі Бандуристів з проханням фінансової допомоги. Признано Капелі 250 дол. Вислано листи-привіти до Головної управи СУА у зв'язку із 21-ою Конвенцією в Клівледні та до Блаженнішого Митрополита Мстислава з нагоди 45-ліття Священослужіння на порозі 90-ої річниці народження Достойного Духовника. Р. Барановський зредагував Бюлетень за 1-ий квартал ц.р., написав репортаж про засідання Екзекутиви 21-го березня ц.р. („Свобода" ч. 69 з 11-го квітня ц.р.), та взяв участь у зустрічі з громадянством у Норт Порті, Фльорида, що її зорганізував місцевий відділ УАКРади. Він теж виголосив доповідь на актуальні теми на тій зустрічі.

Роман Данилюк відбув зустріч з прихильниками і платниками УАКРади в Арізоні і Каліфорнії.

Чергове засідання Екзекутиви УАКРади назначено на 11-те липня ц.р. на Оселі Українського Братського Союзу „Верховина" в Глен Спей, Н. Й.

Поховали св. п. полковника Петра Содоля-Зілинського

Кергонксонська громада достойно поховала свого заслуженого громадянина св. п. полковника Петра Содоля-Зілинського.

Невблагана смерть забрала цього визначного військовика і державника гетьманця з-поміж нас 18-го травня 1987 року на 94-му році життя, багатого в плідні діла в користь і на добро Батьківщини.

Великий патріот козацького роду з Київщини, св. п. Петро Содоль-Зілинський закінчив ще в 1913 році Віленську Воєнну Школу Старшин, він — боєвий старшина в Українських Арміях під час визвольної Боротьби 1917-21 років, один із вже дуже нечисленних могіканів того часу, учасник Кримського Походу в складі Запорізького корпусу, під командою полк. Петра Болбочана, адютант штабу II полку Дивізії, Командир 31-го Роменського полку за Директорії, Командир 1-го Куреня 3-го полку Січових Стрільців, начальник залоги Ямпільщини з Запорозької Дивізії, активний член Гетьманського Руху на еміґрації, голова Товариства Запорожців ім. полк. П. Болбачана в Америці та голова 184 Відділу УНСоюзу, та член багатьох інших українських організацій.

Жовніри не вмирають, вони тільки сходять із стійки. Повинуючись вищим законам, відійшов із стійки і полковник Содоль-Зілинський, на якій вірно видержав протягом довгих років, залишаючи у великому смутку свою вірну дружину Марію, замужні доні і сина, з їх дітьми, приятелів, побратимів по зброї, знайомих, які з ним співпрацювали, користуючись його знанням і досвідом.

Як військовик, він твердо вірив, що вибороти свою Державу і права для свого народу може тільки сильне військо. Тому й козацькі

Св. п. полковник П. Содоль-Зілинський

традиції, які плекалися дуже дбайливо в його родині, він передав своїм синові і внукові, які, хоч і не в рідних військових формаціях, але в Арміях країни поселення набули модерне військове знання.

До кінця свого трудолюбевого життя, св. п. Полковник залишився вірним присязі, що її зложив на прапор Запорізького Полку:

Тобі, мій краю дорогий, складаю я свою присягу,
Тебе любить, Тобі служить, за тебе вмерти біля Стягу.
І прапор наш жовто-блакитний клянусь до віку боронить,
І за народ забутий, рідний, останню кров свою пролить!

На сумну вістку про його смерть великою скорботою покрилась його найближча і дальша родина, засумували його однодумці з-посеред побратимів зброї, жалібними почуваннями сповнились серця української громади.

Приміщення похоронного заведення в Кергонксоні, Н. Й., в п'ятницю, 22-го травня, ц.р., під час Панахиди, було вщерть заповнене його побратимами по зброї, друзями і знайомими. ОбВУА репрезентували члени Головної управи сотник О. Труш, підстаршина Кость Герчак і Володимир Шпирка з прапором ОбВУА, Володимир Боярський з прапором І-ої Дивізії УНА; місцеву Станицю II Дивізії УНА — Г. Мокляк, П. Мацюра і Й. Марців з прапором та місцеву Станицю ОбВУА репрезентували полк. П. Войновський і пор. Р. Барановський з прапором Буковинського Куреня.

Парастас і Панахиду відправили панотці: митрофорний протоієрей Володимир Базилевський у сослуженні настоятеля української католицької церкви св. Трійці в Кергонксоні о. Михайла Харини. Прощальні слова виголосили: о. В. Базилевський, д-р Роман Барановський від місцевої Станиці ОбВУА, і сотник Осип Труш від Головної Управи ОбВУА. Комбатантські прапори віддали Покійному останній салют. Під час похоронних відправ співав хор під диригентурою проф. Володимира Бакума.

В суботу, 23-го травня, була відправлена в церкві св. Трійці в Кергонксоні Служба Божа, що її довершив о. Михайло Харина, порізьких Військ лишилась

у домовині, а другі відзнаки настоятель парафії, з участю членів місцевої Станиці II. Дивізії з прапором, голови крайової Пластової Старшини в ЗСА інж. Ігоря Сохана, групи пластунів з Ню Йорку з прапором під проводом пл. сен. В. Корнаги, членів місцевої Станиці ОбВУА з прапором Буковинського Куреня, яким була вкрита домовина, та численної громади. весь час під час похоронних відправ внуки Покійного держали ікону Охтинської Божої Матері, Покровительки Запорізьких Військ. Відзнака За-

передав полк. П. Войновський Дружині Покійного. о. Харина виголосив прощальне слово в церкві.

Після того довга валка авт з місцевими і позамісцевими громадянами проводила св. п. полковника Петра Содоля-Зілинського в останню путь на вічний спочинок на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н. Й. Після останніх похоронних обрядів, що їх довершив о. В. Базилевський, над свіжою могилою промовляли: полк. П. Войновський від Буковинського Куреня, пл. сен. Ігор Сохан від Пласту і Юрій Ференцевич від І-ої Дивізії УНА. Стрілецькою піснею „Видиш, брате мій" закінчено сумні похорони й останню мандрівку заслуженого українського старшини, що визначався гарячою любов'ю до Бога й України.

На тризні, що відбулася в ресторані в Гошен, прощальні слова виголосили: о. В. Базилевський, д-р Олег Волянський від громади в Кергонксоні, ред. Богдан Коваль від Гетьманського Руху, Євген Стахів (сват Покійного) і д-р Роман Барановський від Бучачан, де Покійний після І-ої Світової війни поселився на хуторі над Дністром в с. Милаївка, Бучацького повіту.

Від родини усім приявним на похоронах і на тризні подякував син Покійного майор Американської Армії Петро Содоль, мол.

Так закінчилася життєва мандрівка визначного сина України.

Замість квітів на свіжу могилу зібрано на цілі: Бібліотеки ім. С. Петлюри в Парижі — 425 дол. (Збірка ще продовжується), на Українських Воєнних Інвалідів — 385 дол., на Бібліотеку Липинського — 150 дол., та на оборону українського імени — 50 долярів.

Роман Барановський

Пластовий відбиванковий турнір

Ню Йорк. — Тут у Гантер коледжі відбувся в суботу, 2-го травня ц.р., пластовий турнір для всіх українських спортових клюбів і молодечих організацій. Це вже другий з черги такий турнір, який здобув собі добру славу і признання від змагунів та української громади.

Цього року брало участь 21 дружин, а це: сім чоловічих, три жіночі, шість юнаків і п'ять юначок. Учасники з'їхалися навіть з таких віддалених місцевостей як Клівленд, Вашінґтон і Гартфорд.

Організаторами турніру був спортовий референт крайової Пластової Старшини ст. пл. Ігор Струнський, а йому допомагав ст. пл. Андрій Данилюк. Турнір був справді добре і професійно підготований, зорганізований і переведений саме завдяки жертвенній праці цих двох пластунів. Обидва вони вже від довгих років працюють інструкторами на щорічних спортово-вишкільних таборах пластового Загону „Червона Калина" і цей вишкіл, який вони там дістали, не пішов на марно. Слідкуючи за іншими турнірами чи спор-

молодечих організацій. Тими організаціями, що допомогли фінансово були: Українська Американська Координаційна Рада, Пластова Фундація в Ню Йорку, православна кредитівка в Ню Йорку, Український Народний Союз, Український Братський Союз, Український Спортовий Клюб в Ню Йорку, Гурток Пластприяту в Ню Йорку, українська щадниця у Філядельфії, „Самопоміч" в Ню Йорку, Джерзі Сиτі, Гартфорді, Чикаґо, Рочестері, провід спортово-вишкіль-

Дружина „Хмельниченків", що здобула перше місце в групі чоловіків. Справа головний суддя Б. Гайдучок.

Першунами змагань вийшли: мужчини — „Хмельниченки", жінки: Лис Микитин, юнаки — Пласт, Пассейк, юначки — СУМА Пассейк.

Найкращими змагунами обрано: мужчини — Нестор Паславський, жінки — Люся Сось, юнаки — Андрій Ґной, юначки — Христина Кош.

Змагання перевели судді Богдан Гайдучок (головний суддя), Ігор Сохан, Аскольд Хемич, Маркіян Іваськів, Ліза Сонна, Іван Лещук, Дарка Лещук і Тамара Менцінська.

Організаторами турніру був спортовий референт товими імпрезами, слід підкреслити, що організатори їх повинні брати собі за приклад цей останній пластовий турнір. На деякі турніри наша молодь на хоче їхати та брати в них участь, уважаючи, що вони не є професійно підготовані і тому деякі українські спортові імпрези зовсім занепадають.

Слід також підкреслити, що є ряд наших організацій, які фінансово допомогли перевести цей останій турнір, маючи повне зрозуміння для того, який є важливий спорт для молоді і яке важливе є зближення через нього усіх спортових і

ного табору „Червоної Калини", „Пепсі Кола", американська пекарня „Тейсті". Сама гра відбиванки у часі турніру була на середньому рівні. Тут слід відзначити дружину чоловіків СУМА з Ню Йорку за їхню здисциплінованість і спортову поведінку.

Признання належиться представникам Гантер коледжу, Ґері Волстер і Аніта Фермін Пені

На закінчення турніру були роздані нагороди для переможців

Присутній

Помер засновник церкви св. Вознесіння у Клифтоні

Лесьо Сисин, засновник першої української православної церкви у Клифтоні, Н.Дж., помер тут у вівторок, 17-го березня ц.р.

Л. Сисин народився в Старому Самборі в Україні в 1896 році, а в 1912 році переїхав до Америки та поселився у Манчестері, Н.Г. Одружившись із Юстиною Петеребушкою, перенісся до Пассейку а відтак до Клифтону, де був активним у заснуванні першої української православної церкви св. Вознесіння.

Л. Сисин отримав почесне признання за свою працю в церковній громаді від св. п. Митрополита Іона Теодоровича як також і від теперішнього Митрополита УПЦеркви Мстислава. Парафія св. Вознесіння вшанувала Л. Сисина в 1984 році.

Дописи і статті покійного Л. Сисина появлялись на сторінках щоденника „Свобода".

Похоронні відправи відбулись в суботу, 21-го березня 1987 року, із церкви св. Вознесіння. Покійний залишив в смутку доньок Катерину Пречлер в Каліфорнії, Наталку Мацьна Фьлориді, Селлі Матусик в Ню Джерзі, п'ятеро внуків та семеро правнуків.

Св. п. Л. Сисин

Н.Н

В пам'ять Дорогого, ніколи Незабутнього Товариша зі студій

бл. п. д-ра вет. Ігоря Гури

складаю 100 долярів на ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ.

Василь МАЛИНОВСЬКИЙ

Складаємо цією дорогою нашу сердечну подяку всім нашим Приятелям і Знайомим за численні вияви співчуття з приводу відходу у Вічність

нашого Найдорожчого

БРАТА І ШВАҐРА

св. п. інж.

ВОЛОДИМИРА ПАТРИЛА

виявлені нам усно, листовно, телеграфічно чи телефонічно.

Мґр ОЛЬГА ПАТРИЛО МОРОЗ з мужем

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність 17-го січня 1987 р. в Ст. Пітерсбурзі, Фля.

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, СТРИЙКО, ВУЙКО, КУЗЕН І ШВАҐЕР

бл. п. мґр

РОМАН ЙОСАФАТ ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

З глибини наших сердець складаємо щиру подяку Всім, що віддали останню прислугу нашому невіджалуваному Покійникові і підтримали на дусі в днях нашого безмірного горя і смутку.

В першу чергу дякуємо Їх Блаженству Мирославові Іванові Кардиналові Любачівському за співчуття, слова розради та відправлення Божественної Літургії в Римі. Рівнож дякуємо Владиці Кир Робертові за відслуження Заупокійної Літургії в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо.

Наша подяка Всечеснішим отцям: о. парохові і деканові Я. Федикові за уділення Найсвятіших Тайн і відслуження Парастасу, як рівнож за прощальну, зворушливу промову після Панахиди. Щиро вдячні нашому старенькому Вуйкові о. Крил. В. Кармазинові за участь в Панахиді, за Поминальні Служби Божі і щиросердечне слово прощання від родини в Ст. Пітерсбурзі. Щиро дякуємо о. монс. М. Ревтюкові парохові катедри св. Йосафата в Пармі, Огайо за всі похоронні Богослужби, за змістовне прощальне слово в церкві та відпровадження Тлінних Останків на місце Вічного Спочинку.

Щиросердечно дякуємо панам Дмитрові Сулимі і Василеві Хадаєві за співслуження Панахиди і Служби Божої в Ст. Пітерсбурзі, як також п. маестрові Е. Садовському за співслуження всіх похоронних Богослужб в Пармі, Огайо.

Невимовно ми вдячні членам Родини і Приятелям, які в страшну негоду — сніговію (найзимніший день року) так чисельно прибули з усіх-усюдів, щоби попрощати в останне нашого Найдорожчого Мужа і Батька. Всім щиро дякуємо за вислови співчуття і слова розради, за пожертви на 46 Служб Божих, за чудові квіти і щедрі датки замість квітів на різні добродійні цілі.

Щиросердечно дякуємо всім за зворушливі прощальні слова, а саме: в Ст. Пітерсбурзі — п. І. Когутові від Українсько-Американського Т-ва і Братства Св. Імени, пані Осипі Михайленко від Української Громади і п. В. Хадаєві від Приятелів і Сусідів. В Клівленді д-рові В. Малиновському від Пласту і Пластприяту, пані Іванці Шкарупі від СУА Відд. 33, п. мґр Миросдаві Гук від Родини і Приятелів а п. мґр В. Ліщинецькому від Злучених Організацій Клівленду і Кредитової Кооперативи Самопоміч, якої ініціятором і співосновником був Покійник. Дякуємо кузенові Я. Ратичеві, який закінчив тризну сердечною згадкою про нашого доброго для всіх невіджалуваного Покійника та Інж. І. Фурові за вичерпну допись про життя і діяльність покійного бл. п. Романа.

Особливо дякуємо Членкам 33-го Відд. СУА за вложення до домовини грудки української землі з Києва, як також ще раз дякую Вам Дорогі Посестри Союзянки за різні особисті послуги, поміч і поради в тих тяжких хвилинах нашого життя.

Щиросердечно дякуємо всім нашим добрим Друзям за несення домовини. Хай Всевишній винагородить Вам Усім сторицею.

Ще раз дякуємо Всім за все і просимо вибачення, якщо ми когось не згадали в нашій подяці.

В пам'ять покійного Романа вплинули пожертви на слідуючі цілі:

на катедру св. Йосафата в Пармі, Огайо	$295.00
церкву Богоявління Господнього в Ст. Пітерсбурзі	630.00
Український Музей в Ню Йорку	4320.00
Гарвардський Проєкт Хрищення України	1050.00
Пласт (Фонд Дрота)	145.00
Допомогу учням у Бразилії	25.00
Музей архів у Клівленді	10.00
Інститут ім. В. Липинського	10.00
Фонд оборони І. Дем'янюка	20.00
Разом	$6505.00

Дружина — СТЕФА ЦЕГЕЛЬСЬКА
Сини — ІГОР І РОМАН
Невістка — ВАРКА

Мрійник, який ходив по землі

Одним з найтяжчих переживань у житті є похорон — проводи рідних і друзів, добрих знайомих. Але буває проблиск у похоронному настрої: усвідомлення вартости життя покійного, раніше незнаних досягнень його та організацій, в яких він діяв.

Так на похороні мого старого знайомого Атанаса Мілянича, який помер 30-го квітня цього року, мені, „східнячці", із слів людей, що прощалися з ним, прояснілн певні аспекти довоєнного життя в Галичині і ролі в ньому А. Мілянича.

Я познайомилася з Міляничем наприкінці 1945 року, коли в Західній Німеччині утікачі з різних земель України почали об'єднано розбудовувати свої установи та казати західньому світові чому ми не хочемо повертатися на батьківщину.

У розбомбленому Франкфурті почав діяти відділ Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині (ЦПУЕ), яке містилося в Авгсбурзі. Там я вперше зустрілася з активними діячами з західньої України, серед яких був Атанас Мілянич. На з'їзді української еміграції в Ашафенбурзі восени 1945 року він був обраний до головної управи ЦПУЕ як референт фінансів. Постійно він жив з родиною в селі у Баварії, але вчащав до Франкфурту, високий і широкий, шумливий, з купою паперів і пропозицій про фінанси, варстати праці для переміщених осіб, переселення. Ми, „східняки", зверталися до нього „Атанасе Миколайовичу", а за очі звали „Слон", не знаючи, що це його пластове ім'я.

Відділ ЦПУЕ у Франкфурті мав особливе значення, бо тут містилася головна квартира американських військ у Західній Німеччині, з якою мали зв'язки представники ЦПУЕ. Ходив до головної квартири і Мілянич. Я була за перекладачку: тоді ще мало хто знав англійську мову.

Св. п. А. Мілянич

Знову я зустрілася в Міляничем на початку 1960-их років у Ню Йорку. Мій старий знайомий і далі був повний енергії та ініціятиви, чи не найбільше у вивченні українських поселень у різних країнах. Він був ініціятором заснування Українського Соціологічного Інституту і був його директором. Був головним редактором книжки-довідника „Українські поселення", яка вийшла 1980 року.

У 1977 році удар долі — хвороба. Відтоді я частіше зустрічалася з Міляничами, які жили недалеко від мене, потоваришувала зі Стасею. Часто ми разом поверталися з різних концертів та конференцій. Атанас став повільним та мовчазним, але й далі був повний інтересів.

25-го квітня ц.р., на Провідну неділю, ми разом їздили на український православний цвинтар у Бавнд Бруку. Мілянич мало говорив, але й далі його тягнуло до громади, до людей.

Через чотири дні, 29-го квітня, мені подзвонила Стася — помер... Далі — заупокійні служби, панахиди, похорон. Прощальні слова ознайомили мене з життєвим шляхом „Слона", з багатьма ділянками його активної праці.

Понад десяток пластунів-сеньйорів прийшли до похоронного закладу у пластових одностроях. У труні в головах Мілянича лежав пластовий капелюх, як писав поет Ольжич, „широкополий, трохи пом'ятий". Також був у труні дерев'яний різьблений хрест роботи Михайла Черешньовського. Старі друзі з любов'ю згадували пластову дружбу з Міляничем.

Щоб відправити парастас, до Ню Йорку приїхав Митрополит УКЦ Стефан Сулик, який належить до пластового куреня, що в ньому був і Мілянич.

Митрополит УПЦ Мстислав під зливою прибув на закриття могили. У своєму прощальному слові сказав: „Зустрілися ми з тобою, коли ти і я мандрували по стежках і доріжках Галичини, ширили кооперативну ідею. Я був дещо старший віком, а менший досвідом у цьому святому ділі, яким є кооперативна ідея — служіння українському хліборобові на західніх землях України".

Владика сказав, що він безмежно вдячний Богові за те, що дав йому, людині з Полтавщини, пізнати в Галичині західніх братів і разом служити українській людині чесно і віддано.

Далі Владика говорив про зустрічі з Міляничем в Києві у роки війни. Пригадав, що коли його підносили до архиєрейського сану в соборі св. Андрія Первозванного, то Мілянич одним з перших підійшов до нього і після цього вони часто зустрічалися. „Багато спогадів, мій дорогий друже", — сказав Владика.

Владика також промовляв під час тризни, згадавши, що капелюх, який він побачив у труні, навіяв на нього думки про те, що завдяки Міляничеві його діти й онуки пройшли школу Пласту. Владика говорив про з'їзд пластунів в Олександрії на Волині, про те, як ожила українська молодь. Та пізніше були покарані ті, що дозволили той з'їзд, Пласт не міг розвиватися на Волині, бо був заборонений урядом.

„Для мене Пласт є дуже дорога установа, — сказав Владика. — Він має величезне знання для української еміграції і даремно політичні середовища творять свої окремі молодіжні організації".

Кілька пластунів-сеньйорів згадували Мілянича як пластуна у своїх прощальних словах. Уляна Старосольська сказала, що все життя Мілянича було сповнене любов'ю до його родини, пластової родини і всього українського народу.

Роман Рогожа згадав, як 57 років тому в Львові з'явився новоспечений інженер-будівельник Мілянич, був у курені „Лісові чорти" разом із промовцем. Чудова людина, чудовий приятель. Пласт був дорогий його серцю, це було його життя. Мілянич був організатором двох повоєнних пластових конґресів — одного в Західній Німеччині, другого в Америці.

Дмитро Косович сказав: „Якби мене хтось спитав, хто такий був Мілянич, я відповів би: „Людина!"

Христина Навроцька: „Був мрійник, який ходив по землі".

Ігор Сохан говорив про працю Мілянича в пластових проводах.

Прощальні промови також відтворили діяльність Мілянича як організатора першого Українського промислового банку — Промбанку, діяльного працівника на полі кооперації.

Д-р Ярослав Падох у своїх промовах у похоронному закладі і під час тризни на цвинтарі підкреслив широту діяльности Мілянича — інженера, економіста, соціолога, а до того людини філософського спокою. Він творив величезне діло своєю участю в розбудові українського господарського життя в Галичині. Був ініціятором створення Промбанку, основу капіталу якого створили дрібні ощадностеві вклади тисяч селян, ремісників та інтеліґенції. До праці притягнув молодь: уночі хлопці були зайняті революційною роботою, а вдень ходили по людях, збирали пожертви. Д-р Я. Падох запропонував видати книжку про Промбанк: останніми роками Мілянич почав збирати для цієї книжки матеріяли, тепер треба цю справу довершити, видасть її НТШ. На заклик д-ра Падоха тут же надійшли пожертви на видання книжки.

Роман Гуглевич, говорячи від імени Світової Ради Українських Кооперативів, сказав, що Мілянич не закопав свої дані Богом таланти, а використав їх на добро українського народу. Був ініціятором заснування багатьох українських установ, скликання кооперативних з'їздів в Америці.

Цікавим був спогад інженера Володимира Шиприкевича, який студіював разом з Міляничем у Данціґу. Ще в студентські роки він мав ідею про створення банку, почавши з дрібних ощадностей, вивчав банківську справу. Промовець згадав про співпрацю з Міляничем у КІРі — Кооперативі Інженерських Робіт. Підкреслив, що покійний надавав великого значення співпраці з українцями з Центральної України.

Д-р Володимир Пушкар, який знав Мілянича ще з гімназійних часів, а потім був його близьким співробітником у Промбанку, говорив, що Мілянич умів організувати життя українського купецтва, через банк підбудовувати промисел. Умів притягати і підбирати людей для ідейної роботи за невеликі гроші. У передвоєнний час за два роки проробив величезну роботу: в кожному українському осередкові був осередок Промбанку. Д-р Ігор Гурин говорив про співпрацю з Міляничем у Соціологічному Інституті.

Микола Галів, який говорив від імени Нюйоркського відділу Українського Патріярхального Товариства, підкреслив, що Мілянич належав до визначних особистостей в українському житті і на батьківщині і в діяспорі. Працьовитий і чесний, був глибоко віруючим. Відійшов у той час, коли ми співаємо „Христос Воскрес" і „Смертю смерть поправ".

Любов Дражевська

Баффалівська громада ствердила конечність існування організації АНЧЕЙН

Заходами баффалівського Відділу організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні відбулося в неділю, 5-го квітня ц.р., в залі Українського Народного Дому, дуже успішне громадське віче. Ціллю його було поінформувати ближче нашу громаду про діяльність Українського Дослідчого Центру і Інформативної Мережі. Віче відкрив голова баффалівського Відділу АОЛПУ Зенон Боднарський. Настоятель української православної церкви Св. Тройці Богдан Сенцьо провів молитву та попросив присутніх вшанувати пам'ять основника і першого голову АОЛПУ св.п. Ігоря Ольшанівського та скарбника св.п. Івана Ориняка, які відійшли у Божу Вічність. З черги голова Відділу З. Боднарський привітав теперішню голову АОЛПУ Божену Ольшанівську та провідника Інформативної Служби АНЧЕЙН Анісу Савицьку. Присутні привітали достойних гостей рясними оплесками, які були виявом подяки за їх повну посвяти працю. З. Боднарський підкреслив великі заслуги св.п. Ігоря Ольшанівського для АОЛПУ, ствердивши при цьому дальшу часто подиву гідну працю Божени Ольшанівської. Її глибока змістом відповідь заступникові голови ізраїльського парляменту викликала признання і подяку широких кіл громадянства.

Аніса Савицька пояснила у своїй доповіді, що організація АНЧЕЙН є окремою організацією від АОЛПУ. Ідея Бюра Дослідчого Центру і Інформативної Мережі була задумом покійного Ігоря Ольшанівського і саме тепер настав час перевести її в життя. Останніми роками ми завважуємо значне посилення українофобства, дезорієнтації і знеславлення доброго імени українців в ЗСА і Канаді. Ми мусимо мати діюче бюро, яке працюватиме на професійному рівні, постійно стежитиме за наклепами, які скеровані в нашу сторону, та рішуче їх спростовувати. Очевидно для провадження бюра потрібні фінансові засоби. Нам треба створити запасний фонд. А. Савицька подала певну форму його організації. Якщо б 10,000 людей зложили на ощадностеве конто по 1,000 дол., а відсотки пожертвували на фонд Бюра, то це дало б фінансову базу для його професійної дії. Кредитівка „Самопоміч" в Джерзі Ситі погодилася провадити такий фонд. Організація АНЧЕЙН звертається з проханням складати свої пожертви на конто бюра АНЧЕЙН в згаданій кредитівці. Число конта 4018. Ваші здепоновані гроші в міру потреби можете вибирати частинно або в цілости.

Наступним доповідачем була Божена Ольшанівська, яка підкреслила важливість бюра АНЧЕЙН та поділилася з присутніми діяльністю АОЛПУ від початку її заснования. Зокрема підкреслила, що найбільшим досягненням АОЛПУ є Комісія Голоду в Конгресі ЗСА. В акції оборони Івана Дем'янюка зібрано 250,000 дол. Цю суму передано адвокатові Маркові О'Конорові та родині. Несподіванкою на вічу була присутність Джима МекДоналда, який недавно повернувся з Іраїля, де помагав адвокатові Івана Дем'янюка. Він поділився з присутніми своїми враженнями з розправи. Після вислухання доповідей присутні зложили поважні датки на цілі АНЧЕЙН. Всі датки переслано до централі, яка з черги подасть точний фінансовий звіт.

Б. Ольшанівська висловила признання нашій громаді за велику фінансову допомогу на фонд оборони І. Дем'янюка і сказала, що нова акція на потреби АНЧЕЙН непевне знайде у нас належне зрозуміння.

Віче закінчилося зустріччю при чаю і солодкому, яка дала можливість учасникам обмінятися думками з прелегентами і присутніми.

З.Б.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

3-5-го липня — УСЦАК-Схід
8-9-го серпня — Подвійні гри
5-7-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
19-20-го вересня — Запрошений УНС
26-27-го вересня — Подвійні гри Пласт
10-11-го жовтня — КЛК.